

P7_TA-PROV(2011)0297

A KAP jövője 2020-ig: az élelmezési, a természeti erőforrásokat érintő és a területi kihívások kezelése

Az Európai Parlament 2011. június 23-i állásfoglalása a KAP jövője 2020-ig: az élelmezési, a természetes erőforrásokat érintő és a területi kihívások kezelése (2011/2051(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a KAP jövője 2020-ig: az élelmezési, a természetes erőforrásokat érintő és a területi kihívások kezeléséről szóló bizottsági közleményre (COM(2010)0672),
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 43. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló 1290/2005/EK rendeletre¹,
- tekintettel az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK rendeletre²,
- tekintettel a vidékfejlesztésre vonatkozó közösségi stratégiai iránymutatásokról szóló 144/2006/EK³ és 61/2009/EK⁴ tanácsi határozatokra,
- tekintettel a mezőgazdasági piacok közös szervezésének létrehozásáról szóló 1234/2007/EK rendeletre⁵,
- tekintettel a mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról szóló 73/2009/EK rendeletre⁶
- tekintettel a közös agrárpolitika 2013 utáni jövőjéről szóló, 2010. július 8-i állásfoglalására⁷,
- tekintettel az EU 2020 stratégiáról szóló 2010. június 16-i állásfoglalására⁸,
- tekintettel a Tanács „a KAP jövője 2020-ig” című, 2011. március 17-i elnökségi következtetéseire,
- tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság „A közös agrárpolitika 2013-as reformja” című, 2010. március 18-i véleményére,
- tekintettel a Régiók Bizottságának „A KAP jövője 2020-ig: az élelmezési, a természetes erőforrásokat érintő és a területi kihívások kezelése” című véleményére;

¹ HL L 209., 2005.8.11., 1. o.

² HL L 277., 2005.10.21., 1.-o.

³ HL L 55., 2006.02.25., 20. o.

⁴ HL L 30., 2009.01.31., 112. o.

⁵ HL L 299., 2007.11.16., 1. o.

⁶ HL L 30., 2009.1.31., 160. o..

⁷ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0286.

⁸ Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0223.

- tekintettel eljárási szabályzatának 48. cikkére,
- tekintettel a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság jelentésére és Fejlesztési Bizottság, valamint a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság és a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményére (A7-0202/2011),
- A. mivel a fenntartható, termelékeny és versenyképes európai mezőgazdasági ágazat lényegesen hozzájárul a Szerződésekben a KAP-ra vonatkozóan meghatározott célkitűzésekhez, valamint az Európa 2020 stratégia célkitűzéseire, mivel természeténél fogva képes választ adni az olyan új politikai kihívásokra is, mint például az élelmiszerbiztonság, az energiaellátás biztonsága, az ipari nyersanyagokkal való ellátás biztonsága, az éghajlatváltozás, a környezetvédelem és a biodiverzitás, az egészségügy és az EU-n belüli demográfiai változás, és mivel a közelgő KAP reform lesz az első olyan, amelynél a Lisszaboni Szerződésnek megfelelően az Európai Parlament a Tanáccsal együtt fog jogszabályokat alkotni,
- B. mivel a biztonságos élelmiszer-ellátás továbbra is a mezőgazdaság legfontosabb feladata marad, nemcsak az EU-ban, hanem világszerte, különösen a fejlődő országokban, mivel a világ népessége az FAO becslései szerint 2050-re 7 milliárdról több mint 9 milliárdra emelkedik, ami a globális mezőgazdasági termelés 70%-os növekedését teszi szükségessé; mivel úgy kell több élelmiszert termelni, hogy közben magasabbak a termelési költségek, a mezőgazdasági piacokon súlyos ingadozás észlelhető, a természetes erőforrásokra nehezedő nyomás csak nő, ami azt jelenti, hogy a mezőgazdasági termelőknek kevesebb földterület és víz felhasználásával, csökkentett energiaráfordítással többet kell majd termelniük,
- C. mivel az élelmiszer stratégiai jelentőséggel bír, és mivel az élelmiszerbiztonság legkedvezőbb módja pedig egy stabil, versenyképes mezőgazdasági ágazat fenntartása; mivel az erős KAP döntő fontosságú ehhez, és az EU vidéki területeinek megőrzéséhez, környezeti fenntarthatóságához és gazdasági fejlődéséhez a földek elhagyásának, a vidék elnéptelenedésének és a gazdasági hanyatlás veszélyével szemben,
- D. mivel a KAP 2003-as reformja és az agrárpolitika 2008-as állapotfelmérése a KAP új, hatékonyabb és átláthatóbb, fokozottan piacorientált felépítésének kialakítását kívánta elősegíteni; mivel e folyamatot folytatni kell, viszont a gyakorlatban jelentősen tovább kell egyszerűsíteni a KAP eszközeit és eljárásait a mezőgazdasági termelők és a közigazgatási szervek tehermentesítése érdekében,
- E. mivel az Európai Parlament a közös agrárpolitika 2013 utáni jövőjéről szóló, 2010. július 8-i állásfoglalásában lefektette a fenntartható mezőgazdasági politika alapjait, amely lehetővé tenné az európai termelőknek, hogy versenyképesek legyenek a helyi, regionális, nemzeti és nemzetközi piacokon, és mivel Európa-szerte támogatja a többfunkciós és a minden területet lefedő mezőgazdaság koncepciót, különösen a természeti hátrányokkal érintett területeken és a legkülső régiókban, figyelembe véve a kis gazdaságok nehézségeit is,
- F. mivel a KAP-nak rendelkeznie kell a megfelelő eszközökkel ahhoz, hogy súlyos piaci és ellátási válságokkal, valamint a mezőgazdasági ágazatban előforduló szélsőséges áringadozásokkal meg tudjon birkózni, mivel nem csupán ezen eszközök megújítását és hatékonyságát kell biztosítani, hanem a rugalmasságukat is, hogy

szükség esetén gyorsan végrehajthatók legyenek,

- G. mivel alapvetően támogatni kell a megújult és nagyra törő célok – különösen a fogyasztóvédelmi, környezetvédelmi, állatjóléti célok és a területi kohézió céljának – a KAP-ba való beépítését, és e szigorú előírásokat nemzetközi szinten is védeni kell, a magasabb termelési költségekkel szembesülő európai mezőgazdasági termelők életképességének és versenyképességének biztosítása érdekében; mivel a hosszú távú termelékenység és az élelmezésbiztonság – különösen az éghajlati zavaró hatásokra való tekintettel – a természeti erőforrások, különösen a talaj, a vízhasználat és a biológiai sokféleség kellő óvásától függ,
- H. mivel a mezőgazdasági ágazatnak alapvető szerepet kell játszania az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, elsősorban az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésével, a szénmegkötés fejlesztésével, valamint a biomassza és a fenntartható energia előállítása révén, ezáltal a mezőgazdasági termelőknek újabb bevételi forrást biztosítva,
- I. mivel a KAP-nak támogatnia kell a biológiai sokféleségben gazdag mezőgazdasági területeket (pl. jelentős természeti értéket képviselő mezőgazdasági területek) és a Natura 2000 területeken található agro-ökorendszereket, és ebben vonatkozásban, az átmenetet a kisebb ráfordítást igénylő modellekre (beleértve a biogazdálkodást), az állandó (szántatlan) legelőkre vagy a mezőgazdasági hasznosítású vizes területekre,
- J. mivel a KAP-kiadások aránya az EU költségvetésében az 1985-ös, közel 75%-hoz képest 2013-ra előreláthatólag 39,3%-ra fog csökkenni; mivel a KAP mint az egyik legrégebbi és az egyetlen közösségivé vált uniós szakpolitika az EU GDP-jének kevesebb mint 0,5%-át teszi ki, míg a közkiadások a GDP több mint 50%-át; mivel az egymást követő bővítések kapcsán az Európai Unió mezőgazdasági földterülete 40%-kal nőtt, a mezőgazdasági termelők száma 2004-hez képest megkétszereződött,
- K. mivel a legújabb Eurobarométer-felmérés szerint az EU megkérdezett polgárainak 90%-a fontosnak tartja a mezőgazdaságot és a vidéki területeket Európa jövője szempontjából, a megkérdezett uniós polgárok 83%-a a mezőgazdasági termelők pénzügyi támogatása mellett áll, és az átlag úgy gondolja, hogy a mezőgazdasági politikáról továbbra is európai szinten kell döntést hozni,
- L. mivel az Európai Parlament már többször felszólalt a KAP nemzeti hatáskörbe való visszahelyezése és a társfinanszírozás kiterjesztése ellen, amely hátrányosan érintené a tisztességes versenyt az EU belső piacán, és a következő reform érdekében ismételten ellenez minden olyan kísérletet, amely a közvetlen kifizetések társfinanszírozása útján vagy a második pillérbe utalt pénzeket keresztül a KAP újbóli nemzeti hatáskörbe való visszahelyezésére irányul,
- M. mivel a KAP kétpilléres rendszerét úgy kell megőrizni, hogy mindkét pillér struktúráját és célkitűzéseit olyan világos módon határozzák és tervezik meg, amely lehetővé teszi, hogy azok kiegészítsék egymást,
- N. mivel az Unióban a kistermelők döntősen hozzájárulnak a KAP célkitűzéseéhez, és mivel a reform folyamat során kellően figyelembe kell venni azokat a nehézségeket, amelyekkel szembe kell nézniük,

- O. tekintettel arra, hogy az egyszerűsített területalapú támogatások rendszerét alkalmazó új tagállamokban a mezőgazdasági termelők nagy része – különösen az állattenyésztési szektorban – nem jogosult közvetlen kifizetésre, mivel nem áll tulajdonukban mezőgazdasági földterület,
- P. mivel a mezőgazdasági termelők folyamatosan csökkenő mértékben részesülnek az élelmiszer-ellátási lánc révén keletkező hozzáadott értékből, és mivel a megfelelően működő élelmiszer-ellátási lánc és a termelők alkupozíciójának javítása szükséges előfeltételek annak biztosításához, hogy a mezőgazdasági termelők tisztességes jövedelemhez jussanak terményeik fejében,
- Q. mivel a mezőgazdasági termelők egy főre jutó reáljövedelme drámaian csökkent az elmúlt két évben, és mivel a folyamatos visszaesés miatt időközben már a közel 15 évvel ezelőtti szint alá esett, mivel a mezőgazdasági jövedelmek észrevehetően (a becslések szerint munkaegységenként 40%-kal) alacsonyabbak, mint a gazdaság egyéb területein, és az egy főre jutó jövedelem a vidéki területeken jóval (mintegy 50%-kal) kisebb, mint a városi területeken, és mivel az Eurostat adatai szerint a mezőgazdasági ágazatban 2000 és 2009 között 25%-kal csökkent a foglalkoztatás,
- R. mivel a világ gazdaság egyre jobban összefonódik, és a kereskedelmi rendszereket a többoldalú és kétoldalú tárgyalások egyre inkább liberalizálják, és mivel a többoldalú és kétoldalú szinten hozott megállapodásoknak biztosítaniuk kell, hogy a harmadik országok általi, az Unióba irányuló exportok termelési módszerei ugyanazokkal az egészségre, élelmezésbiztonsági, állatjóléti, fenntarthatósági és minimális szociális előírásokkal rendelkeznek, mint az Unió által biztosított módszerek,
- S. mivel a vidékfejlesztés – figyelembe véve a növekvő egyenlőtlenségeket, a társadalmi tőke és kohézió elvesztését, a demográfiai egyensúlyhiányt és a kivándorlást – a KAP létfontosságú eszköze, és mivel a jövőbeli vidékfejlesztési politikáknak jobb területi egyensúlyra és a vidékfejlesztési programok kevésbé bürokratikus, nagyobb mértékben részvételen alapuló irányítására kell törekedniük, amely programok hatékonyan támogatják a vidéki gazdaság megerősítését és diverzifikálását, védik a környezetet, előremozdítják az oktatást és az innovációt, a vidéki területeken hozzájárulnak az életminőség javításához, különösen a kedvezőtlen adottságú területeken, és ellensúlyozzák az a tényt, hogy a fiatalok felhagynak a földműveléssel,
- T. mivel egyrészt az európai mezőgazdasági termelőknek csupán a 6%-a 35 év alatti, másrészt 4,5 millió mezőgazdasági termelő megy nyugdíjba az elkövetkezendő 10 év során; mivel ezért a mezőgazdasági ágazatban a nemzedékek megújítását a jövőbeli KAP kiemelt kihívásaként kell meghatározni,
- U. mivel a KAP-nak figyelembe kell vennie a konkrét korlátok és szerkezeti problémák mérséklésének szükségét, amelyekkel az EU legkülső régióinak mezőgazdasági és erdőgazdálkodási ágazatai szembesülnek, a szigeti jelleg, a távolság és vidéki gazdaság a korlátozott számú mezőgazdasági terméknek való kiszolgáltatottsága következtében,
- V. mivel a minőségpolitika a jövőbeli KAP elválaszthatatlan része lesz, ezért fejlesztése és megerősítése, különös tekintettel a földrajzi eredet-megjelölésekre, kulcsfontosságú eszközök az európai mezőgazdaság fenntartható fejlődése és

versenyképessége szempontjából,

1. üdvözli a Bizottság közleményét „A KAP jövőjéről 2020-ig: az élelmezési, a természetes erőforrásokat érintő és a területi kihívások kezelése”; elismeri, hogy a KAP további reformjára van szükség a 27 tagú EU megváltozott mezőgazdasági valóságának és a globalizáció új nemzetközi kontextusának megfelelően; a jövőre nézve kéri egy erős és fenntartható KAP folytatását, amely az új kihívások leküzdése érdekében nagyra törő céloknak megfelelő költségvetési forrásokkal rendelkezik; határozottan elutasít minden olyan megmozdulást, mely a KAP nemzeti hatáskörbe való visszahelyezését célozza meg;
2. arra szólít fel, hogy a KAP változatlanul két pillérre épüljön; rámutat, hogy az 1. pillért továbbra is kizárólag az EU költségvetéséből finanszírozzák, éves alapon, míg a többéves programozást, a szerződéses megközelítést és a társfinanszírozást ezután is a 2. pillér keretében alkalmazzák; kitart amellett, hogy a kétpilléres szerkezetnek az egyértelműség célját kell szolgálnia, oly módon, hogy az egyes pillérek átfedés nélkül egészítik ki a másikat; az első pillérnek az általános fellépést igénylő célkitűzéseket kell elérnie, a második pillérnek pedig eredményorientátnak és elegendően rugalmasnak kell lennie ahhoz, hogy könnyen kezelje a nemzeti, regionális és/vagy helyi sajátosságokat; ezért úgy véli, hogy a jelenlegi kétpilléres felépítés megtartása mellett a pilléreken változtatásokat kell végrehajtani az egyes pillérekhez szükséges összes intézkedés célirányának és a finanszírozásuk részletes szabályainak jobb meghatározása érdekében;
3. emlékeztet arra, hogy az élelmiszerbiztonság továbbra is a mezőgazdaság elsődleges feladatai közé tartozik, nem csak az EU-ban, hanem világviszonylatban is, és különösen a fejlődő országokban, hiszen annak a kihívásnak kell megfelelni, hogy 2050-re 9 milliárd embert kell élelemmel ellátni, miközben csökken a víz, az energia és a földterületek terén rendelkezésre álló szűkös erőforrások felhasználása; egy fenntartható, termelékeny és versenyképes európai mezőgazdasági politikára szólít fel, amely jelentősen hozzájárul a Szerződésekben a KAP-ra vonatkozóan meghatározott célkitűzésekhez, valamint az Európa 2020 stratégia intelligens, fenntartható és inkluzív növekedésre vonatkozó prioritásaihoz; úgy gondolja, hogy a mezőgazdaság megfelelő helyzetben van ahhoz, hogy jelentősen hozzájáruljon az éghajlatváltozás kezeléséhez, a környezetbarát növekedésen keresztül megvalósuló új munkahelyek teremtéséhez és a megújuló energia biztosításához, és ezzel egyidejűleg a biztonságos, kiváló minőségű élelmiszertermékek és az élelmezésbiztonság további biztosításához az európai fogyasztók számára;
4. úgy véli, létfontosságú hosszabb távú, világos szabályrendszert felállítani, hogy az európai mezőgazdasági termelők meg tudják tervezni a mezőgazdasági gyakorlatok modernizálásához szükséges beruházásokat, és olyan innovatív módszereket dolgozzanak ki, amelyek agronómiaileg racionálisabb és fenntarthatóbb mezőgazdasági rendszerekhez vezetnek, mely folyamat elengedhetetlen ahhoz, hogy a helyi, regionális és nemzetközi piacokon biztosítva legyen a versenyképességük;
5. úgy véli, hogy az egyszerűsítés, az átláthatóság és egy közös megközelítés biztosítása érdekében a KAP egyes pilléreinek finanszírozásával kapcsolatban a reform legelejétől egyet kell érteni;
6. kéri, hogy az EU agrárköltségvetése a következő pénzügyi időszakban legalább

ugyanannyi maradjon, mint 2013-ban; elismeri, hogy a kibővített Unióban megfelelő pénzügyi forrásra lesz szükség ahhoz, hogy meg lehessen birkózni az élelmezésbiztonsággal, a környezetvédelemmel, az éghajlatváltozással és a területi egyensúllyal kapcsolatos kihívásokkal; valamint ahhoz, hogy a KAP hozzájárulhasson az EU 2020 stratégia sikeréhez;

7. meggyőződése, hogy ehhez az új agrárpolitikához, melyet fenntartható élelmiszertermelő rendszerekre szabtak, először is összességében nagyobb koherenciára van szükség a közvetlen támogatások 1. pillérének és a vidékfejlesztési támogató intézkedések 2. pillérének egymást kiegészítő jellege tekintetében; úgy véli, hogy az új KAP szerinti állami támogatásokat a jogszerűségük érdekében a társadalomnak nyújtott és a piacon vissza nem térülő közszolgáltatások kompenzálásaként kell elismerni, és a mezőgazdasági termelők arra való ösztönzésére fordítsák, hogy Európa-szerte kimagasló környezeti szolgáltatásokat nyújtsanak, és úgy véli, hogy e célzott megközelítés hozzá fog járulni az uniós szintű célkitűzések megvalósításához, ugyanakkor kellő rugalmasságot fog biztosítani ahhoz, hogy azt hozzáigazítsák a változatos uniós mezőgazdasági formákhoz; úgy véli, hogy egy ilyen rendszerben a kifizetések minden eleme átlátható módon és egyértelműen az adófizetők, a mezőgazdasági termelők és az egész társadalom közérdekét szolgálná;
8. kéri, hogy a fenntarthatóság, a versenyképesség és az igazságosság alapozza meg a KAP vezérelvét, amely megőrzi az egyes ágazatok és termelőegységek sajátos jellegét, amelyek feladata a lakosság ellátása biztonságos és egészséges élelmiszerekkel, elégséges mennyiségben és megfelelő áron, valamint a nyersanyagellátás biztosítása egy erős európai feldolgozó- és élelmiszeripar, illetve a megújuló energiatermelés számára; hangsúlyozza, hogy a világon az EU-ban a legszigorúbbak az élelmezésbiztonságra, környezetvédelemre, állatjólétre és a minimális szociális normák tiszteletére vonatkozó követelmények; olyan KAP bevezetését kéri, amely a nemzetközi versenyben biztosítja az európai mezőgazdaság e magas színvonalú előírásainak alkalmazását (külső minőségvédelem);
9. elismeri, hogy ezen új kihívások és célkitűzések közül már számosat beépítettek a jogilag kötelező erejű nemzetközi kötelezettségvállalásokba és az EU által már elfogadott és aláírt megállapodásokba, mint például a Kiotói Jegyzőkönyv/Cancúni megállapodás, a Ramsari és a Nagoyai egyezmények;
10. hangsúlyozza, hogy az egyszerűsítés alapvető fontosságú, és mozgatórugója kell, hogy legyen a jövőbeni KAP-nak, tagállami szinten csökkenteni kell a politikához kapcsolódó igazgatási költségeket, és egyértelmű közös jogalapokra van szükség, amelyeket azonnal be kell jelenteni, és amelyek biztosítják az egységes értelmezést;
11. hangsúlyozza, hogy az élelmiszerminőségi politika kidolgozásának, beleértve a földrajzi jelzést is (OEM – oltalom alatt álló eredetmegjelölés; OFJ – oltalom alatt álló földrajzi jelzés; HKT – hagyományos különleges termék), a KAP elsődleges szempontjának kell lennie, és azt úgy kell elmélyíteni és megerősíteni, hogy az EU fenntarthassa vezető szerepét ezen a területen; úgy véli, hogy e magas minőségű termékek esetében az eredeti gazdálkodási, védelmi és promóciós eszközök használatát engedélyezni kell, hogy harmonikus módon fejlődjenek, és továbbra is jelentősen hozzájáruljanak az európai mezőgazdaság fenntartható növekedéséhez és versenyképességéhez;

12. felszólítja a Bizottságot, hogy fokozza erőfeszítéseit a kutatás és fejlesztés, az innováció és a támogatás terén; kéri ezért, hogy az EU jövőbeli kutatási és fejlesztési programjaiban folyamatosan vegyék figyelembe a mezőgazdasági és élelmiszerekkel kapcsolatos kutatást;

Közvetlen kifizetések

13. rámutat arra, hogy a termeléstől függetlenített közvetlen kifizetések, amelyek a keresztemfelelési követelményektől függenek, hozzájárulnak a termelők jövedelmeinek fenntartásához és stabilizálásához, lehetővé téve, hogy a mezőgazdasági termelők az élelmiszertermelésen kívül a társadalom egészét olyan rendkívül fontos közjavakkal látják el, mint az ökoszisztémával kapcsolatos szolgáltatások, a foglalkoztatás, a tájrendezés és a vidéki térségek gazdasági életképessége Európa-szerte; úgy véli, hogy a közvetlen kifizetések révén jutalmazni kellene a termelőket e közjavak nyújtásáért, mivel a piac nem egyedül nyújtja a közjavakat, és még nem kompenzálja a termelőket azok nyújtásáért, olyan időben, amikor a mezőgazdasági termelőknek gyakran magas termelési költségekkel kell szembesülniük, ha kiváló minőségű élelmiszert akarnak előállítani, és termékeikért alacsony termelői árat kérnek;
14. kéri, hogy az 1. pillér továbbra is erős és jól finanszírozott legyen, amely képes válaszolni az európai mezőgazdaság előtt álló új kihívásokra;
15. mindkét pillér részére a KAP-eszközök igazságos elosztását kéri, a tagállamok és az egyes tagállamokon belül a mezőgazdasági termelők között, amelynek során az objektív kritériumok tekintetében a gyakorlatias megközelítés alapelvként szolgálna; elutasítja a töréseket ezen eszközök tagállamok közti elosztása során; ehhez fokozatosan ki kell vezetni a mára már meghaladottá vált hagyományos referenciákat, és azok helyébe igazságosabb és ezért az országok, a különböző mezőgazdasági ágazatok és a mezőgazdasági termelők között jobban elosztott támogatásokat kell léptetni egy átmeneti időszakot követően; ehhez hatékonyabb, célirányosabb és ösztönzőbb támogatásokra is szükség van annak elősegítése érdekében, hogy a mezőgazdaság a fenntarthatóbb gazdálkodási rendszerek irányába haladjon; a bizottsági közleménnyel összhangban – elutasítja az EU-szerte egységes, átlányösszegű közvetlen kifizetést, amely nem tükrözné az Európán belüli különbségeket; úgy véli, hogy az egyik fő célkitűzés az EU-n belüli gazdálkodás és termelőhelyek sokféleségének megőrzése, ezért azt javasolja, hogy – a lehetőségekhez mérten – célzottabb közvetlen kifizetési rendszer bevezetésével vegyék figyelembe a tagállamok egyedi termelési feltételeit;
16. olyan egységes támogatási rendszer mellett foglal állást, amely a közvetlen kifizetések EU-szerte igazságos elosztása érdekében bizonyos újraelosztást von maga után; azt javasolja, hogy ennek során minden tagállam a közvetlen kifizetések uniós átlagának minimális százalékát kapja, a fenti összegből kiindulva állapítsanak meg felső határértékeket; a mihamarabbi megvalósítás mellett foglal állást, meghatározott átmeneti időszakokkal;
17. az egyes üzemekre vonatkozó közvetlen kifizetések során a tagállamok közötti elosztásnál használt múltbeli és egyéni referenciaértékek elhagyása mellett érvel, és azt kéri, hogy a következő pénzügyi időszakban a függetlenített kifizetések esetében térjenek át a területalapú regionális vagy nemzeti támogatásra; elismeri azonban,

hogy az egyes tagállamokban nagyon eltérő helyzet áll fenn, ami regionális alapon meghatározott különleges intézkedéseket igényel;

18. úgy véli, hogy azokat a tagállamokat, amelyek jelenleg az egyszerűsített területalapú támogatások rendszerét (SAPS) alkalmazzák, meghatározott átmeneti időszak után kifizetési igényekkel át kellene vezetni az egységes támogatási rendszerbe; az átálláshoz támogatás rendelkezésre bocsátását kéri, beleértve a pénzügyi és a technikai támogatást;
19. üdvözli a mezőgazdasági kistermelők szerepének elismerését az európai mezőgazdaságban és vidékfejlesztésben; támogatja, hogy egyedi és egyszerűsített támogatási rendszert vezessenek be a vidékfejlesztés stabilizálásához és a foglalkoztatáshoz hozzájáruló kisgazdaságok részére; kéri a Bizottságot, hogy az átláthatóság és a jogbiztonság érdekében rugalmas és objektív kritériumokat állapítson meg a mezőgazdasági kistermelői jogállásnak az egyes tagállamok általi meghatározásához; kéri, hogy a szubszidiaritás elve szerint a tagállamok dönthessenek arról, mely mezőgazdasági termelők felelnek meg ennek a rendszernek;
20. kéri a közvetlen kifizetések rendszerének további egyszerűsítését, különösen a nem aktivált támogatási jogosultságok átruházására vonatkozó szabályok egyszerűsítését, a minimális összegű támogatási jogosultságok összevonását, a nemzeti tartalékra vonatkozó szabályok egyszerűsítését, vagy az egységes regionális/nemzeti területalapú támogatásra való áttéréstől függően a tartalék csökkentését, hatékony és bürokráciamentes ellenőrzőrendszer kialakítását mindkét pillérben; úgy véli, hogy a bizonyíthatóan jól működő igazgatási rendszereket az előírt ellenőrzési szintet illetően kedvezően figyelembe kellene venni;
21. megállapítja, hogy a mezőgazdasági ágazat generációs megújítását célzó intézkedésekre van szükség, mivel az európai mezőgazdasági termelők mindössze 6%-a 35 éven aluli, ugyanakkor 4,5 millió gazdálkodó fog nyugdíjba vonulni az elkövetkező 10 évben; elismeri, hogy a fiatal gazdálkodók tevékenységük kezdetén olyan nehézségekbe ütköznek mint például a magas befektetési költségek, és a mezőgazdasági földterülethez és hitelhez jutás akadályai; hangsúlyozza azt a tényt, hogy a fiatal mezőgazdasági termelőkre vonatkozóan a 2. pillérben foglalt intézkedéseknek nem sikerült megállítaniuk a mezőgazdasági ágazat gyors elöregedését, és e fenntarthatatlan trend visszafordítására vonatkozó javaslatokra szólít fel, többek között a nemzeti tartalékra vonatkozó szabályok egyszerűsítését és ennek kapcsán a fiatal mezőgazdasági termelők fokozott előtérbe helyezését;
22. hangsúlyozza, hogy a KAP-nak a nemek szempontjából semlegesnek kell lennie, és a vállalkozásban dolgozó mindkét házaspár ugyanolyan jogokkal kell illetni; kiemeli azt a tényt, mely szerint az Európai Unióban a mezőgazdaságban rendszeresen munkát végző 26,7 millió fő 42%-a nő, ugyanakkor ötből csupán egy üzemet (kb. 29%) irányít nő;
23. úgy véli, hogy a függetlenítés jól bevált, mert nagyobb döntési szabadságot biztosít a mezőgazdasági termelőknek, biztosítja, hogy a mezőgazdasági termelők reagálnak a piac jelzéseire, és a KAP döntő részét a WTO „zöld dobozába” helyezi; támogatja a Bizottság arra irányuló szándékát, hogy a jövőben továbbra is elő lehessen irányozni a termeléstől függő támogatásokat bizonyos területeken, ahol az ott meghonosodott,

költséges termelési formáknak és termékeknek nincs alternatívája; ezért elismeri, hogy a termeléstől függő támogatás erősen korlátozott keretek között még 2013 után is indokolt lehet;

24. felszólítja a tagállamokat, hogy opcióként engedélyezzék, hogy a közvetlen kifizetések egy része maradjon teljesen vagy részben a WTO korlátjain belül, olyan intézkedések finanszírozására, melyek a függetlenítés meghatározott területekre és a gazdasági, környezetvédelmi és szociális szempontból érzékeny ágazatokra gyakorolt hatásait csökkentenék, úgy véli, továbbá, hogy ezek a kifizetések előmozdíthatnák a terület-alapú környezetvédelmi intézkedéseket és a területi kohéziót, és egyes kulcs ágazatok támogatásával és erősítésével, beleértve a minőség javítását, a mezőgazdasági nyersanyagok termelését, a termelés egyedi típusait vagy a gazdálkodás bizonyos fajtáit;
25. megállapítja, hogy az Európai Unióban található mezőgazdasági üzemek struktúrája a méretet, a munkaszervezést, a munka termelékenységét és a jogi formát tekintve történelmi okokból kifolyólag nagyon sokszínű; tisztában van azzal, hogy a közvetlen kifizetések olyan módon történnek, amely létjogosultságukat vonja kétségbe; tudomásul veszi a Bizottság javaslatát a közvetlen kifizetésekre vonatkozó felső határérték bevezetésére, és üdvözli ezt az alkalmat a KAP létjogosultságának és általános elfogadásának megvitatására; felkéri a Bizottságot, hogy vegye fontolóra hasonló mechanizmusok bevezetését, amelyek ehhez hozzájárulnak, mint például a közvetlen kifizetéseknek a mezőgazdasági üzemek méretétől függő csökkentése rendszerét, amely figyelembe veszi a foglalkoztatás és a fenntartható gyakorlatok objektív kritériumait;
26. felszólítja a Bizottságot, hogy terjesszen elő konkrét közép és hosszú távú javaslatokat az állattenyésztési ágazatok támogatására az alapanyagok költségének drágulásával való megbirkózás érdekében; úgy véli, hogy ez ösztönözheti a legelők és a fehérjetakarmányok vetésforgóban történő használatának rendszerét, amely járna a termelők számára nagyobb gazdasági előnyökkel, megfelel az új kihívásoknak, és csökkentené a fehérjetakarmányok importjától való függést, és pozitív hatással lehetne a takarmány költségére; felszólítja a Bizottságot, hogy a 68. cikk alapján javasolja a tagállamok számára egy rugalmassági elem beiktatását annak elkerülése érdekében, hogy a minőség és a fenntarthatóság felé forduló állattartó üzemek ne legyenek kizárva az új támogatási rendszerből, és hogy vegyék figyelembe ezek sajátosságait;
27. úgy véli, hogy a közvetlen kifizetéseket kizárólag aktív mezőgazdasági termelők részére kellene fenntartani; ennek kapcsán tudatában van annak, hogy a függetlenített közvetlen kifizetések rendszerében minden olyan mezőgazdasági termelőnek, aki mezőgazdasági területeket használ termelésre és fenntartja azok mezőgazdasági és ökológiai szempontból jó állapotát, közvetlen kifizetésekben kellene részesülnie; ezért arra kéri a Bizottságot, hogy dolgozza ki az aktív mezőgazdasági termelő fogalommeghatározását, amelyet a tagállamok további igazgatási ráfordítás nélkül alkalmazhatnak, annak biztosítása mellett, hogy a hagyományos mezőgazdasági tevékenységek (fő-, mellék- és kiegészítő keresetként), jogi státusztól függetlenül, aktív mezőgazdasági tevékenységnek számítsanak, és hogy figyelembe vegyék a földbirtoklásra és földhasználatra vonatkozó megállapodásokat és a közös földterület kezelését; szükségesnek tartja leszögezni, hogy az aktív mezőgazdasági termelő fogalommeghatározásába nem tartoznának bele azok az esetek, amikor egy kifizetés

igazgatási költségei magasabbak, mint maga a kifizetés összege;

28. támogatja a 2. pillérben a természeti hátrányok kiegyenlítését, és elutasítja az ezzel járó igazgatási terheken alapuló kiegészítő kifizetést az 1. pillérben;

A természeti erőforrások védelme és a környezetpolitikai elem

29. úgy véli, hogy a fenntartható mezőgazdaság központi elemét képezi a természeti erőforrások jobb védelme, ami – az EU 2020 stratégia új kihívásainak és célkitűzéseinek keretében – igazolja a kölcsönös megfeleltetés által támasztott követelményeken és a már meglévő agrár-környezetvédelmi programokon túlmenő, környezetpolitikai intézkedésekre nyújtott külön támogatást, és a már meglévő mezőgazdasági-környezetvédelmi programokat egészítené;
30. úgy véli, hogy a természeti erőforrások védelmének jobban kapcsolódnia kellene a közvetlen kifizetések nyújtásához, és ezért felszólít egy uniós szintű ösztönzőrendszeren belüli, a környezetbarátabbá válást ösztönző komponens bevezetésére, melynek célja a fenntartható gazdálkodás biztosítása és a hosszú távú élelmezésbiztonság a szűkös erőforrások (víz, energia, földhasználat) hatékony kezelése révén, a termelési költségek hosszú távú csökkentése mellett, a nyersanyagok eredményesebb felhasználásával; úgy véli, hogy ez a terv maximális támogatást nyújthat a már elkötelezett, mezőgazdasági termelők számára, illetve azoknak, akik lépésről lépésre szeretnének olyan mezőgazdasági eljárásokat alkalmazni, amelyek egy fenntarthatóbb termelési rendszert céloznak meg;
31. hangsúlyozza, hogy ennek a tervnek a közvetlen kifizetések kedvezményezettjei számára készült kölcsönös megfeleltetési rendszer egyszerűsítésével kell párosulnia, és egyszerű intézkedésekkel kell alkalmazni, ki kell egyensúlyoznia a környezeti és gazdasági teljesítményt, agronómiai szempontból relevánsnak kell lennie, és nem érintheti hátrányosan azokat a termelőket, akik már nagyobb mértékben részt vesznek egy mezőgazdasági-környezetvédelmi programban,
32. elutasítja a kizöldítésére irányuló újabb kifizetési rendszer végrehajtását, amely további ellenőrzési- és szankciórendszerhez vezet; ragaszkodik hozzá, hogy a mezőgazdasági termelők elé háruló gyakorlati akadályokat, valamint hatóságokra vonatkozóan az ügyintézés bonyolultságát el kell kerülni; ragaszkodik hozzá, továbbá, hogy az ezekhez az intézkedésekhez kapcsolódó adminisztratív eljárások korszerűsítése érdekében, amennyire csak lehetséges, minden mezőgazdasági ellenőrzést egyidejűleg folytassanak le;
33. ezért felszólítja a Bizottságot, hogy mielőbb nyújtson be egy hatásvizsgálatot a környezetbarátabbá válást ösztönző összetevő végrehajtásával kapcsolatos adminisztratív kérdésekre vonatkozóan; hangsúlyozza, hogy a környezetvédelmi intézkedések ösztönözhetik a mezőgazdasági termelők termelési hatékonyságát, és ragaszkodik hozzá, hogy az ilyen intézkedésekkel kapcsolatban felmerülő költségek és bevételekiesés-számításokat fedezni kell;
34. azon a véleményen van, hogy a tagállamokban történő további környezetbarátabbá tételt a 100%-ban az EU által finanszírozott, területalapú és/vagy gazdaságszintű intézkedések rangsorolást tartalmazó katalógusa alapján kellene megvalósítani; úgy véli, hogy e meghatározott kifizetések minden kedvezményezettje köteles bizonyos

számú, a környezetbarátabbá tételre irányuló, meglévő struktúrákra épülő, egy minden típusú gazdálkodásra alkalmazható, tágabb uniós jegyzék alapján a tagállamok által összeállított nemzeti vagy regionális jegyzékből választott intézkedést végrehajtani; úgy véli, hogy az intézkedések többek között a következők lehetnének:

- az alacsony szén-dioxid-kibocsátás támogatása, és az üvegházhatású gázok korlátozását vagy befogását célzó intézkedésekre nyújtott támogatás
- az alacsony energiafogyasztás és az energiahatékonyság támogatása
- védelmi sávok, táblaszegélyek, sövények, stb.
- tartós legelők
- precíziós gazdálkodási technikák
- vetésforgó és terménydiverzitás
- takarmányhatékonysági tervek;

35. úgy véli, hogy az EU-nak részt kell vállalnia az élelmezésbiztonság és az energiabiztonság kihívásainak leküzdésében, és ezért biztosítani kell, hogy a mezőgazdaság maximális szerepet kapjon e két kihívás kezelésében; ezért nem tartja helyesnek a kötelező területpihentetésnek a Bizottság által javasolt, fenntarthatóságot célzó intézkedések közé történő bevonását;
36. felszólít arra, hogy a KAP-nak képezzék részét a fenntartható energia használatára vonatkozó célok; úgy véli, hogy a mezőgazdasági ágazat 2020-ra már 40%-ban megújuló energiákat használhatna, és 2030-ra a fosszilis energiahordozóktól mentessé válhatna;
37. megjegyzi, hogy a következő generációs biotechnológia készen áll, és ezért sürgeti a Bizottságot, hogy a közös agrárpolitika reformjának részeként alkossa meg az ágazatközi, a következő generációs biotechnológiára irányuló, a biomasszával kapcsolatos fenntarthatósági kritériumokat is tartalmazó biomassza-politikát azzal a céllal, hogy a bioenergia-termelés számára rendelkezésre álló hulladék összegyűjtésének ösztönzése révén lehetővé váljon a mezőgazdaságból, az agráripari vállalkozásokból és az erdőgazdálkodásból származó biomassza fenntartható piacának kialakulása, megelőzve ugyanakkor a kibocsátás növekedését, valamint a biológiai sokféleség csökkenését;
38. hangsúlyozza, hogy az olyan ésszerű európai politikáknak, mint például a mezőgazdasági használatra szánt olcsóbb dízelolaj biztosítása, valamint a mezőgazdasági használatra termelt energia- és üzemanyag-előállításért, különösen az elektromos öntözőszivattyúkért járó jövedékiadó-kedvezmény hozzásegíthetné az európai gazdálkodókat ahhoz, hogy többet termeljenek, és mind a belföldi, mind pedig az exportpiacokat ellássák agrártermékekkel; hangsúlyozza az innovatív öntözőrendszerek fontosságát az európai mezőgazdaság fenntarthatóságának biztosítása érdekében, tekintettel az éghajlatváltozás romboló hatásaira, mint például az aszályra, a hőhullámokra és az elsivatagosodásra azokon a gazdálkodási

területeken, amelyek a lakosság ételmező-ellátását hivatottak szolgálni;

39. hangsúlyozza a hatékony öntözőrendszerek fejlesztésének szükségességét az olyan hatékony mezőgazdasági módszerek biztosítása érdekében a tagállamokban, amelyek képesek fedezni a belföldi ételmező-keresletet és ellátni az exportpiacokat agrártermékekkel, mindvégig szem előtt tartva, hogy a jövőben vízhiány, és különösen ivóvíz-hiány lép majd fel;
40. sajnálatát fejezi ki, hogy az EU biológiai sokféleségre vonatkozó célkitűzései még nem teljesültek, és azt várja, hogy a KAP hozzájárul az e célok és a biodiverzitás tekintetében meghatározott nagoyai célok elérésére irányuló erőfeszítésekhez;
41. felszólít arra, hogy az új KAP ösztönözze a genetikai sokszínűség megőrzését, feleljen meg a tenyésztés céljából tartott állatok védelméről szóló 98/58/EK irányelv rendelkezéseinek, továbbá tartózkodjon a klónozott állatok, illetve az utódaik és leszármazottjaik felhasználásával készült ételmezők gyártásának finanszírozásától;
42. úgy véli, hogy az állatjóléti kritériumoknak megfelelő termelési módszerek az állatok egészségére, az ételmezők minőségére és az ételmezők biztonságosságára is pozitív hatással vannak, ugyanakkor kímélik a környezetet;
43. fontosnak tartja feltérképezni a talajvédelemre irányuló, tagállamok közti, valamennyi érdekelt fél bevonásával megvalósuló együttműködés valamennyi lehetőségét;

Kölcsönös megfeleltetés és egyszerűsítés

44. rámutat, hogy a kölcsönös megfeleltetési rendszer a közvetlen kifizetések nyújtását törvényes követelmények betartásától, valamint a mezőgazdasági földterületnek jó mezőgazdasági és környezeti állapotban való fenntartásától teszi függővé, és továbbra is az egyik legmegfelelőbb eszköz az ökoszisztémával összefüggő alapvető szolgáltatások mezőgazdasági termelők általi nyújtásának optimalizálására, és az új környezeti kihívásoknak az alapvető közjavak szolgáltatásának biztosításán keresztül történő megválaszolására; megállapítja azonban, hogy a kölcsönös megfeleltetés bevezetése egy sor problémát vetett fel, melyek az adminisztratív kérdésekkel és a rendszernek a mezőgazdasági termelők általi elfogadásával voltak kapcsolatosak;
45. úgy véli, hogy a közvetlen kifizetések már nem indokoltak feltételek nélkül, és hogy emiatt az ellenőrzések tekintetében gyakorlati és adminisztratív szempontból is (a KAP környezetbarátabbá tételének eredményeként) kevésbé bonyolult és hatékony kölcsönös megfeleltetési rendszert kell alkalmazni egyenlő módon a közvetlen kifizetések minden kedvezményezettjére; hangsúlyozza, hogy a kölcsönös megfeleltetésnek kockázat-alapúnak és arányosnak kell lennie, és azt az illetékes nemzeti és európai hatóságoknak tiszteletben kell tartaniuk és megfelelően érvényesíteniük kell;
46. úgy véli, hogy a kölcsönös megfeleltetésen belül a természeti erőforrások jobb védelmének és kezelésének is a gazdálkodás alapvető elemét kell képeznie, amelynek eredményeként jelentősebb környezeti előnyök érhetők el; felszólít arra, hogy a kapcsolatos ellenőrzéseket tegyék korszerűvé, eredményessé és hatékonná, továbbá felszólít a kölcsönös megfeleltetés hatályának célirányos megközelítését;

felszólít arra, hogy a kifizető ügynökségek és ellenőrző szervek cseréljék ki egymás közt és érvényesítsék a bevált gyakorlatok rendszereit – pl. az adatbázisok interoperabilitása és a megfelelő technológia legmegfelelőbb felhasználása révén –, azért, hogy a lehető legjobban csökkenthessék a mezőgazdasági termelőkre háruló bürokratikus terheket és az adminisztrációt; úgy véli, hogy a kölcsönös megfeleltetést a gazdálkodással összefüggő azon normákra kell korlátozni, amelyek rendszeresen, egyszerűen nyomon követhetők és eredménykötelezettségen alapulnak, továbbá úgy véli, hogy a szabályokat össze kell hangolni; hangsúlyozza, hogy bármely új szankciórendszeren belül fontosak a tűréshatárok és az arányosság alkalmazása;

47. úgy véli, hogy a kölcsönös megfeleltetés ellenőrzésének szorosabban kell kötődnie a teljesítményre vonatkozó kritériumokhoz és a mezőgazdasági termelők eredményközpontúságának ösztönzéséhez; úgy véli továbbá, hogy az említett ellenőrzésbe jobban be kellene vonni magukat a mezőgazdasági termelőket is, tekintettel szaktudásukra és gyakorlati tapasztalataikra, és úgy véli, hogy ez példaként hatna és motiváló erőként szolgálna különösen a legkevésbé hatékony mezőgazdasági termelők számára;
48. elutasítja a víz-keretirányelvből eredő megterhelő és homályos követelményeknek a kölcsönös megfeleltetési rendszerbe való bevezetését mindaddig, amíg nem tisztázzák valamennyi tagállamban ezen irányelv végrehajtásának jelenlegi állását;
49. elismeri, hogy a jelenleg nehézségekkel küzdő állattenyésztési ágazatban már jelentős erőfeszítésekre került sor az épületek és berendezések modernizálására, hogy megfeleljenek a korszerű higiéniai és egészségügyi követelményeknek; kéri, az élelmiszer-biztonság és nyomonkövethetőség alapelveinek sérelme nélkül, bizonyos higiéniai, állat-egészségügyi és állatmegjelölési normák kritikus felülvizsgálatát a kis- és középvállalkozásokra (kkv-k) nehezedő aránytalan terhek megszüntetése érdekében; különösen felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja felül az uniós higiéniai normákat, különösen a helyi vagy direkt marketinget és a termékek eltarthatóságát, annak érdekében, hogy azokat a kockázattal arányossá tegye, és ne helyezzen aránytalan terheket az olyan, kisméretű előállítási csatornákra, mint a termelő és fogyasztó közötti közvetlen kapcsolatok és a rövid élelmiszer-ellátási láncok;

Piaci eszközök, védőháló és kockázatkezelés

50. fontosnak tartja, hogy a közös agrárpolitika keretében és a világpiacokon képesek legyünk fellépni a szélsőséges áringadozások ellen, és időben tudjunk reagálni a piaci instabilitás által előidézett válságokra; elismeri, hogy a piactámogatási intézkedések – különös tekintettel az intervencióra és a magánraktározásra – alapvető szerepet játszottak az agrárszektorban korábban bekövetkezett válságokra való reagálás során; hangsúlyozza, hogy a piactámogatási intézkedéseknek hatékonyaknak kell lenniük, és azokat szükség esetén haladéktalanul életbe kell léptetni a termelők, feldolgozók és fogyasztókra komoly veszélyt jelentő problémák elkerülése végett, valamint annak lehetővé tétele érdekében, hogy a KAP teljesíthesse elsődleges stratégiai célkitűzését, az élelmiszer-ellátás biztonságát;
51. hangsúlyozza, hogy a KAP-on belül bizonyos számú rugalmas és hatékony, a védőháló szerepét betöltő, megfelelő szinten rögzített és súlyos piaci zavarok esetén mozgósítható piaci eszközzel kell rendelkezni; úgy véli, hogy ezeket az eszközöket nem szabad folyamatosan működtetni és nem szolgálhatnak a termékek folyamatos

és korlátlan piaci elhelyezésére; rámutat, hogy ezen eszközök közül néhány már létezik, de módosíthatók, másokat pedig szükség szerint létre lehet hozni; úgy véli, hogy mivel az egyes ágazatokban rendkívül eltérőek a feltételek, a horizontális megközelítések helyett a differenciált ágazati megoldásokat kellene előnyben részesíteni; felhívja a figyelmet azokra a nehézségekre, amelyekkel a gazdálkodók a szélsőséges ingadozások idején néznek szembe, amikor előre szeretnének tervezni; úgy véli, hogy – tekintettel a piacok fokozott volatilitására – a piaci eszközöket felül kell vizsgálni hatékonyságuk és rugalmasságuk növelése, valamint annak érdekében, hogy biztosítani lehessen gyorsabb alkalmazásukat, adott esetben más ágazatokra való kiterjesztésüket és a jelenlegi piaci árakhoz való hozzáigazításukat, továbbá hogy hatékony védőhálót biztosítsanak, anélkül, hogy torzulásokat okoznának;

52. úgy véli, hogy e piaci eszközök között különleges kínálat szabályozó eszközöknek is szerepelniük kell, amelyek – igazságos és megkülönböztetésmentes használatuk esetén – az Unió költségvetésének terhelése nélkül biztosíthatják a hatékony piacmenedzsmentet és akadályozhatják meg a túltermelési válságokat;
53. kéri egy többlépcsős, több eszköz – pl. állami és magánraktározás, állami intervenció, piaci zavar ellen ható eszközök, szükséghelyzeti záradék – kombinációját tartalmazó védőháló valamennyi ágazatra való kiterjesztését; kéri, hogy korlátozott idejű piaci zavar esetén bizonyos ágazatokban legyen megengedett a magánraktározás és az állami intervenció; ezenkívül kéri egy minden ágazatra vonatkozó, piaci zavar ellen ható eszköz és szükséghelyzeti záradék létrehozását, amelyek lehetővé teszik a Bizottság számára, hogy bizonyos feltételek mellett, válsághelyzetekben és legfeljebb egy éven keresztül az eddigieknél hatékonyabban tudjon fellépni; ezért úgy gondolja, hogy a jövőbeni uniós költségvetésekben egy gyorsan alkalmazható, különleges tartalék költségvetési tételt kell rendelkezésre bocsátani, hogy a súlyos agrárpiazi válságok esetén gyors reagálási eszközként szolgáljon;
54. úgy véli, hogy az intervenció eszközök alkalmazása a Bizottság végrehajtási hatásköreibe tartozik; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy az Európai Parlamentet haladéktalanul tájékoztatni kell a tervezett intézkedésekről; ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak megfelelően figyelembe kell vennie a Parlament által elfogadott álláspontokat;
55. felszólít az intervenció rendszer hatékonyságának egy – pragmatikusan és a piaci helyzet fényében végrehajtott – éves értékelés által történő fokozására;
56. úgy véli, hogy a várt környezeti, éghajlati és járványügyi kihívásokra, valamint a nagy agrárpiazi áringadozásokra tekintettel a bevételek védelme érdekében feltétlenül szükség van a különböző tagállamok valamennyi mezőgazdasági termelője számára elérhető kiegészítő és hatékonyabb, uniós és tagállami szinten, illetve az egyes üzemek szintjén hozott kockázat-megelőzési intézkedésekre;
57. rámutat arra, hogy a piacorientált termelés és a közvetlen kifizetések és versenyképesség a kockázatbiztosítás legfőbb elemét alkotják, és hogy a kockázat figyelembevétele és megelőzése a mezőgazdasági termelők felelőssége is; ebben az összefüggésben támogatja a tagállamokat abban, hogy nemzeti kockázatbiztosítási eszközöket bocsássanak a mezőgazdasági termelők rendelkezésére, az újbóli nemzeti hatáskörbe vonás és a piacok torzítása nélkül; ezért úgy véli, hogy a Bizottságnak

közös szabályokat kell kidolgoznia a kockázatkezelési rendszerek tagállamok általi fakultatív támogatására, adott esetben a közös piacszerzés WTO-szabályokkal összhangban álló közös szabályainak létrehozása által, a belső piacon meglévő versenytorzító hatások kizárása érdekében; kéri továbbá, hogy a Bizottság a kockázatkezelés bevezetését célzó minden intézkedést jelentsen be, és a jogalkotási javaslatokkal együtt megfelelő hatásvizsgálatot is terjesszen elő;

58. úgy véli, hogy az egyre növekvő kockázatok miatt magánbiztosítási rendszereket, valamint többféle kárveszélyre kötött biztosítási rendszereket (pl. időjárási biztosítás, jövedelembiztosítás), határidős tőzsdei ügyleteket és kölcsönös befektetési alapokat (melyeket részben állami alapok finanszíroznak) lehetne kialakítani és lehetőségként népszerűsíteni a tagállamokban; ennek során támogatja különösen azt, hogy a mezőgazdasági termelők közös fellépéssel konzorciumokban vagy szövetkezetekben egyesüljenek; üdvözlí az új innovatív eszközök kifejlesztését; hangsúlyozza azonban, hogy ezen eszközöknek összhangban kel állniuk a WTO-szabályokkal, és nem torzíthatják az EU-n belüli versenyfeltételeket és kereskedelmet; ezért kéri, hogy az ezen intézkedéseket végrehajtó tagállamok számára hozzanak létre egy keretet, és ezt foglalják az egységes közös piacszerzésről szóló rendeletbe;
59. felszólítja a Bizottságot annak megvizsgálására, hogy milyen mértékben lehet kiterjeszteni valamennyi termelési ágra a termelői közösségeknek és az ágazati egyesületeknek vagy csoportosulásoknak a kockázatmegelőzésben és a minőség javításában játszott szerepét; kéri, hogy ilyen típusú intézkedések során fordítsanak különös figyelmet a minőségi védjeggyel ellátott termékekre;
60. kéri a Bizottságot, hogy a KAP reformja keretében tegyen javaslatot új termelői szervezetek létrehozásának előmozdítására irányuló, az említett szervezetek piaci pozíciójának erősítését célzó, konkrét intézkedésekre;
61. támogatja, hogy a 2006-os cukorpiaci rendszert jelenlegi formájában hosszabbítsák meg legalább 2020-ig, továbbá megfelelő intézkedéseket követel az európai cukorgyártás védelmezése, valamint annak érdekében, hogy az uniós cukorágazat egy stabil kereten belül javíthassa versenyképességét;
62. kitart amellett, hogy a tejpiac zökkenőmentes működésének és stabilitásának biztosítása érdekében 2015 márciusáig fel kell mérni a tej- és tejtermék-ágazat egyedi helyzetét;
63. úgy véli, hogy a Bizottságnak fontolóra kellene vennie, hogy javaslatot tegyen a borágazatban hatályban lévő telepítési jogok 2015 utáni fenntartására, és erről be kellene számolnia a borpiac közös szervezése 2008-as reformjának értékeléséről szóló, 2012-re tervezett jelentésében;
64. felhívja a figyelmet a tejtermelés által az európai mezőgazdaságban, valamint a vidéki területek – különösen az Unión belüli tejtermelő legelő területek és a természeti szempontból hátrányos helyzetben lévő területek – megélhetésében és fenntartásában játszott jelentős szerepre, és rámutat, hogy biztosítani kell a tejellátás folyamatosságának biztonságát az európai fogyasztók számára; meggyőződése, hogy a tejtermék-ellátás folyamatosságát legmegfelelőbben egy olyan, stabil tejtermék-piacon keresztül lehet biztosítani, ahol a gazdálkodók tisztességes árat kapnak termékeikért; felhívja ezért a Bizottságot, hogy a 2015 utáni időszakra szóló, a tejure

és a tejtermékekre vonatkozó megfelelő szakpolitikai eszközökön, valamint a tisztességes verseny biztosítására szolgáló, az elsődleges termelők helyzetét megszilárdító és a bevételeket az élelmiszerlánc egésze mentén – a gazdálkodótól a kiskereskedőig – egyenletesen elosztó kereten keresztül ellenőrizze és mozgítsa elő a tejtermék-piac fenntartható fejlődését;

65. úgy véli, hogy meg kell erősíteni az igazgatási rendszereket a gyümölcs- és zöldségfélék (a citrusfélék és az összes érintett termék), a bor és az olívaolaj tekintetében, valamint hogy a gyümölcs- és zöldségfélék vonatkozásában egy eredményesebb válságalapra, a borágazatban hatékonyabb válságkezelésre, az olívaolaj tekintetében pedig egy korszerű magánraktározási rendszerre van szükség;

Nemzetközi kereskedelem

66. felszólítja az EU-t, hogy biztosítsa a koherenciát a KAP, valamint annak fejlesztési és kereskedelmi politikái között; sürgeti különösen, hogy az EU tartsa szem előtt a fejlődő országokban kialakult helyzetet, és ne veszélyeztesse ezen országok élelmiszertermelési képességét és hosszú távú élelmezésbiztonságát, valamint ezen országok lakosságának saját élelmezése biztosítására való képességét, ugyanakkor tiszteletben tartja a politikák fejlesztési célú koherenciájának elvét; ezért úgy véli, hogy az EU mezőgazdasággal kapcsolatos kereskedelmi megállapodásainak nem szabad gátolnia a piacok működését a legkevésbé fejlett országokban;
67. emlékeztet a WTO-tagoknak a 2005-ös hongkongi miniszteri konferencián tett vállalására, mely szerint megszüntetik az exporttámogatások valamennyi formáját, és ezzel párhuzamosan megegyező hatású szabályozást fogadnak el valamennyi exportintézkedés tekintetében, különös tekintettel az exporthitelekre, az állami mezőgazdasági kereskedelmi vállalkozásokra és az élelmiszersegély szabályozására;
68. kéri a Bizottságot, hogy biztosítson részletes hatásvizsgálatot valamennyi, folyamatban lévő kereskedelmi tárgyalás, különösen az EU–Mercosur társulási megállapodás tekintetében, amely nem érintheti hátrányosan a fejlődő országokat, és amely nem veszélyeztetheti a „KAP jövője 2020-ig” hatékonyságát;
69. megállapítja, hogy az élelmiszer nem pusztán áru: az élelmiszerhez való hozzáférés az emberi létezés alapvető feltétele; kéri az EU-t, hogy kereskedelmi és fejlesztési politikája révén – az egyre fokozódó kereslettel és a növekvő élelmiszerárakkal összefüggésben – mozgítsa elő a fenntartható termelési gyakorlatokat és az élelmezésbiztonságot a legkevésbé fejlett országokban és a fejlődő országokban;
70. felkéri a Bizottságot, hogy vizsgálja meg, hogy a nemzetközi gabonakereskedelem koncentrációja milyen szerepet játszott az áringadozások fokozódásában;

Az élelmiszer-ellátási lánc

71. kéri, hogy dolgozzanak ki globális szintű megoldásokat a mezőgazdasági nyersanyagokkal folyó spekuláció és a rendkívüli áringadozások kezeléséhez, mivel ezek potenciális veszélyt jelentenek az élelmezésbiztonságra nézve; elismeri ugyanakkor a megfelelően működő határidős árutőzsdék jelentőségét a mezőgazdasági nyersanyagok tekintetében; úgy véli, hogy csak egy összehangolt nemzetközi fellépés képes hatékonyan csökkenteni a túlzott spekulációt; ezért

támogatja a G20-ak francia elnökségének azon javaslatát, hogy a csoport hozzon közös intézkedéseket a mezőgazdasági nyersanyagok árainak egyre erőteljesebb ingadozása elleni küzdelem érdekében; az élelmezésbiztonság biztosítására szánt mezőgazdasági készletek bejelentésének és az azzal kapcsolatos összehangolt fellépés egész világra kiterjedő rendszere mellett érvel; ezért rámutat arra, hogy mérlegelni kellene a létfontosságú mezőgazdasági nyersanyagok készletraktározását; hangsúlyozza, hogy a kitűzött célok nem érhetők el a tárolókapacitások növelése, valamint a piacmonitoring és a felügyeleti eszközök fejlesztése nélkül; különösen hangsúlyozza a globális áringadozás által a fejlődő országokra gyakorolt nyugtalanító hatásokat;

72. kiemeli, hogy – szemben az elsődleges mezőgazdasági termelést megelőző vagy azt követő szinteken levő ágazatokkal – a mezőgazdasági termelők és vidéki háztartások átlagjövedelme az elmúlt évtizedekben folyamatosan csökkent a gazdaság többi területéhez képest, mindössze a városi háztartások jövedelmének felét érve el, míg a kereskedők és kiskereskedők számottevően növelték piaci erejüket és árrésüket az élelmiszerláncban;
73. az elsődleges termelők és a termelői szervezetek igazgatási kapacitásának és az élelmiszer-ellátási lánc más gazdasági szereplőivel (elsősorban a kiskereskedőkkel, élelmiszer-feldolgozókkal és beszállítói vállalatokkal) szembeni alkupozációjának megerősítésére szolgáló intézkedések megtételére szólít fel, tiszteletben tartva ugyanakkor a belső piac megfelelő működését; az a véleménye, hogy az árak nagyobb mértékű átláthatóságát célzó jogalkotási kezdeményezések, valamint a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok elleni fellépés révén sürgősen fejleszteni kell az élelmiszer-ellátási lánc működését, lehetővé téve a mezőgazdasági termelők számára, hogy érdemeiknek megfelelően részesüljenek a hozzáadott értékből; felszólítja a Bizottságot, hogy erősítse meg a mezőgazdasági termelők pozícióját, és ösztönözze a tisztességes versenyt; úgy gondolja, hogy mérlegelni kell ombudsmanok kinevezését az élelmiszer-ellátási lánc szereplői közötti viták rendezése céljából;
74. úgy véli továbbá, hogy annak érdekében, hogy a mezőgazdasági termelők erősebb tárgyalási pozícióval rendelkezzenek az élelmiszerláncban, olyan eszközöket kell kifejleszteni a gazdálkodók számára, amelyek segítik őket az olyan, rövid termelési láncok kialakításában, melyek átláthatóak és hatékonyak, korlátozott környezeti hatással rendelkeznek, ösztönzik a minőséget és biztosítják a fogyasztók tájékoztatását, kevesebb közvetítőt vonnak be, valamint előmozdítják a tisztességes és átlátható árképzési mechanizmusokat;
75. fenn kívánja tartani a társadalom leghátrányosabb helyzetű tagjaira irányuló támogatási rendszert;

Vidékfejlesztés

76. elismeri a 2. pillérben megfogalmazott és finanszírozott vidékfejlesztési politikák jelentőségét a környezeti teljesítmény javításához, a modernizációhoz, az innovációhoz, az infrastruktúrához és a versenyképességhez történő hozzájárulásuk tekintetében, valamint a vidék gazdasága, az agrár-élelmiszeripari és a nem élelmiszertermelő ágazat további fejlődésének szükségessége és a vidéki életminőség javítása szempontjából; hangsúlyozza továbbá a politikai célok elérésének

szükségességét, beleértve az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiájában (EU 2020) szereplő célkitűzéseket, amelyek szintén elsősorban a mezőgazdasági termelők és vidéki közösségek javát hivatottak szolgálni;

77. úgy véli, hogy a vidékfejlesztési intézkedéseknek meg kell felelniük az élelmezésbiztonság, a természeti erőforrások fenntartható igazgatása, az éghajlatváltozás, a biológiai sokféleség csökkenése, a vízkészletek kimerülése és a talaj termékenységének csökkenése tekintetében megjelenő kihívásoknak, és fokoznia kell a kiegyensúlyozott területi kohéziót és a foglalkoztatást; úgy véli, hogy ezeknek az intézkedéseknek ösztönözniük kell az önellátást a megújuló energia gazdaságon belüli, nevezetesen mezőgazdasági melléktermékekből való előállítás terén; megerősíti, hogy a vidékfejlesztési intézkedéseknek segíteniük kell a fokozott hozzáadott érték vidéki területeken való megtartásában, a vidéki infrastruktúra megerősítésének ösztönzésében, valamint megfizethető szolgáltatásoknak a helyi lakosság és vállalkozások számára történő biztosításában;
78. úgy véli, hogy ezzel összefüggésben különös figyelmet kell fordítani a fiatal gazdálkodók támogatására; úgy véli, hogy a vidéki európai lakosság gyors előrecedése miatt alapvetően fontos, hogy vonzó intézkedésekkel ösztönözzük a fiatal mezőgazdasági termelők és más új lakosok letelepedését, valamint hogy a második pillérben szereplő támogatási rendszereket kiterjesszük pl. a földhöz, a segélyekhez és kedvező hitelekhez való hozzáférésre, különösen az innováció, a modernizáció és a beruházások fejlesztése stb. területén, és elvárja, hogy az ilyen mechanizmusok végrehajtása valamennyi tagállamban lehetővé váljék;
79. javasolja, hogy a mezőgazdasági földterület jelentős százalékát vonják agrár-környezetvédelmi rendszerek alá, amelyek pénzügyi és műszaki téren ösztönzik a gazdálkodókat arra, hogy gazdaságaikat a mezőgazdasági termelés fenntarthatóbb, erőforrás-hatékonyabb, kisebb ráfordítást igénylő modelljei szerint alakítsák át;
80. hangsúlyozza, hogy a vidékfejlesztési politikának lehetővé kell tennie a vidéki területekben rejlő valamennyi természeti és emberi lehetőség kiaknázását többek közt olyan minőségi mezőgazdasági termelés révén, mint pl. a közvetlen értékesítés, a termékek reklámja, a helyi piacok ellátása, a diverzifikáció valamint a biomaszra értékesítés, energiahatékonyság stb.;
81. hangsúlyozza, hogy a mezőgazdasági ismeretek és az innovációs rendszerek fejlesztése és terjesztése érdekében megfelelő infrastruktúrára van szükség, így oktatási és képzési lehetőségekre, mezőgazdasági tanácsadó szolgáltatásokra és a legjobb gyakorlatok cseréjére, a mezőgazdaság modernizálása, valamint az innovatív termelők abban való támogatása érdekében, hogy tapasztalataikat továbbadhassák, és javíthassák az értékteremtési láncokat a vidéki térségekben; úgy véli, hogy valamennyi tagállamban rendelkezésre kell bocsátani ilyen programokat;
82. ezért támogatja a tagállamok által a 2. pillérben meghatározandó, célzott intézkedések bevezetését az EU közös vidékfejlesztési célkitűzéseinek megvalósítása érdekében (2020-as stratégia); hangsúlyozza az átfogó, célzott és eredményorientált európai keret fontosságát, ugyanakkor elismeri, hogy a tagállamok és a regionális hatóságok tudnak a legjobban dönteni azokról a programokról, amelyek helyi szinten a leginkább hozzájárulhatnak az európai célokhoz; ezért kéri, hogy vidékfejlesztési programok tervezése során a szubszidiaritás és a rugalmasság elve érvényesüljön,

valamint hangsúlyozza a nagyfokú részvételen alapuló helyi és szubregionális partnerségi megközelítés szükségességét, amely a jövőbeli európai és nemzeti vidékfejlesztési programok tervezése és végrehajtása során a LEADER módszert alkalmazza; úgy véli, hogy a célzottabb intézkedésekre alkalmazandó csökkentett nemzeti hozzájárulást hatásvizsgálatok és részletes modellezés alapján kellene meghatározni;

83. szót emel amellett, hogy a vidékfejlesztés keretében a hegyvidéki erdők védelmére irányuló, célzott intézkedések is legyenek előirányozva;
84. felkéri a Bizottságot, hogy hozzon létre új finanszírozási eszközöket, amelyek különösen a mezőgazdasági ágazatba belépő gazdálkodókat támogatják a kedvező hitelhez jutásban, illetve a strukturális alapok égisze alatt megvalósult JEREMIE kezdeményezés tapasztalatai alapján hozzon létre új rendszert a Vidékfejlesztési Alaphoz, melynek elnevezése például JERICHO (Joint Rural Investment CHOice, *közös vidéki beruházási lehetőség*) lehetne;
85. hangsúlyozza, hogy a kedvezőtlen helyzetű térségek (LFA-k) a megművelt földterület, a biodiverzitás megőrzése és a környezeti javak, továbbá a vidéki területek dinamizmusa vonatkozásában gyakran magas értéket képviselnek; ezzel kapcsolatban a 2. pillérben megvalósuló, a hátrányos helyzetű területek kompenzációs támogatásának megőrzése mellett foglal állást, és kéri e támogatás hatékonyságának fokozását; véleménye szerint a kedvezőtlen helyzetű térségekben működő mezőgazdasági termelőknek nyújtott támogatás célzott jellege rendkívül fontos az ezeken a területeken végzett mezőgazdasági tevékenység folytatása szempontjából, mivel ezáltal csökken a földek művelésből való kivonásának veszélye; hangsúlyozza, hogy a kritériumok pontosításának a tagállamok, valamint a regionális és helyi hatóságok hatáskörébe kell tartoznia az uniós kereten belül;
86. hangsúlyozza, hogy a vidéki területek struktúrája az egyes tagállamokban nagyon eltérő, és emiatt ezek különböző intézkedéseket igényelnek; emiatt nagyobb rugalmasságot kér a tagállamok és régiók számára, hogy önkéntes intézkedéseket hozhassanak, amelyek uniós társfinanszírozásban részesülhetnének azzal a feltétellel, hogy azokat bejelentik a Bizottságnak, amely jóváhagyja azokat; rámutat, hogy a társfinanszírozási rátának továbbra is figyelembe kell vennie a konvergenciaregiók a 2013 utáni időszakra vonatkozó sajátos igényeit és körülményeit;
87. szót emel annak érdekében, hogy a második pillér szerinti, a tagállamok számára különös jelentőséggel bíró intézkedések esetében 2013 után is maradjanak fenn a jelenleg érvényes társfinanszírozási szintek; hangsúlyozza mindazonáltal, hogy bármely további nemzeti társfinanszírozás nem eredményezheti a 2. pillér szerinti intézkedések ismételt nemzeti szintre helyezését, vagy a tagállamok prioritásaikkal kapcsolatos társfinanszírozási képessége közt mutatkozó eltérések növekedését;
88. emlékeztet arra, hogy a moduláció – mint a vidékfejlesztési intézkedések támogatására szolgáló eszköz – minden formája, a kötelező és az önkéntes egyaránt, 2012-ben lejár, és rámutat annak szükségességére, hogy a következő finanszírozási időszakban a második pillér részére megfelelő finanszírozási forrásokat kell biztosítani;
89. kéri a 2. pillér eszközeinek elosztása során a drasztikus változtatások elkerülését,

mert a tagállamoknak, a helyi hatóságoknak és a mezőgazdasági üzemeknek a tervezhetőség érdekében biztonságra és folytonosságra van szükségük; hangsúlyozza, hogy e pénzüsszegek elosztásáról folytatott vita nem választható el az első pillér pénzüsszegeinek elosztásáról folytatott vitától; ezért kéri a Bizottságot, hogy a második pillér szerinti pénzüsszegek újraelosztásakor pragmatikus megközelítést alkalmazzon; elismeri, hogy a második pillér szerinti összegek tagállamok közti tisztességes elosztásának olyan, objektív kritériumok szerint kell történnie, amelyek az európai térségek igényeinek sokféleségét tükrözik; amellet emel szót, hogy e változások egy korlátozott átmeneti időszakot követően, az első pillér pénzeszközeinek elosztásában végrehajtott változtatásokkal egyidejűleg végrehajthatók;

90. a vidékfejlesztésre irányuló társfinanszírozással kapcsolatban olyan szabályokat támogat, amelyek regionális vagy helyi szinten lehetővé teszik az országok által társfinanszírozott rész állami vagy magánforrásai közti komplementaritást, és ezáltal megerősítik a vidéki területekre vonatkozó közpolitika által meghatározott célkitűzések megvalósítására rendelkezésre álló eszközöket;
91. a hatékonyság növelése érdekében egyszerűsítésre szólít fel a programtervezés és programirányítás minden szintjén a 2. pillérben; továbbá kéri a kölcsönös megfeleltetésre irányuló intézkedések nyomon követésére, értékelésére és az azokról szóló jelentések elkészítésére szolgáló egyszerűsített, hatékony és valós rendszerek létrehozását; úgy véli, hogy az első és második pillérekkel kapcsolatos ellenőrzéseket és nyomon követést hasonló szabályok és eljárások révén össze kell hangolni és koherensebbé kell tenni a termelőkre nehezedő, ellenőrzéssel kapcsolatos terhek csökkentése érdekében; kéri az ötéves kötelezettségvállalási időszak rugalmasabb kezelését az agrár-környezetvédelmi intézkedések esetében;
92. kéri, hogy a szövetkezetek mentesüljenek a 2003/61/EK bizottsági ajánlás azon rendelkezései alól, amelyek a kkv-kra meghatározott küszöbértékeket túllépő vállalkozások támogathatóságát tiltják, továbbá általánosságban egy bizonyos értékhatár feletti támogatások kifizetésére vonatkoznak;
93. úgy véli, hogy a legkülső régióknak továbbra is különleges elbánásban kell részesülniük a vidékfejlesztési politika keretében, mivel e térségek kedvezőtlen földrajzi adottságai és a mezőgazdaságukat meghatározó növényi termékek csekély száma indokoltá teszik a vidékfejlesztési programjaik költségeinek fedezésére szolgáló legfeljebb 85%-os közösségi társfinanszírozási ráta fenntartását;
94. üdvözli a különösen a vidékfejlesztési programok és a kohéziós politika közötti fokozottabb uniós szintű koordináció irányába történő elmozdulást, amelynek célja a párhuzamosságok, az egymásnak ellentmondó célkitűzések és az átfedések elkerülése; mindazonáltal emlékeztet arra, hogy az EU kohéziós politikájának, illetve a vidékfejlesztési programok keretében folyó projektek nagyságrendje eltérő, ezért kiáll az alapok változatlan elkülönítése és amellet, hogy a vidékfejlesztési programok középpontjában továbbra is a vidéki közösségek álljanak, valamint kiáll az alapok politikailag önálló eszközökként történő megtartása mellett;
95. úgy véli, hogy a kohéziós politika és az új és erős KAP fel fogja szabadítani a vidéki területekben rejlő gazdasági lehetőségeket, és biztos munkahelyeket fog teremteni, garantálva e területek fenntartható fejlődését;

96. hangsúlyozza a tagállamok és a harmadik országok határokon átnyúló együttműködését ösztönző szakpolitikák fontosságát, illetve a környezet védelmét és a természeti erőforrások fenntarthatóságát szolgáló gyakorlatok kialakítását azokban az esetekben, amelyekben a mezőgazdasági tevékenységnek, és különösen a vízfelhasználásnak országhatárokon áttérjedő hatásai vannak;

o

o o

97. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.